

Sygnatura akt: XI GC 207/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko R. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt: XI GC 207/16

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Powód (...) Zamknięty we W. złożył pozew przeciwko R. M. o zapłatę. Zażądano kwoty 37.394,76 złotych z odsetkami. Zdaniem powoda pozwany był związany z pierwotnym wierzycielem umową bankową, pozwany nie uregulował zadłużenia. Powód twierdził, że zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę cesji wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 listopada 2006 roku (...) Bank (...) spółka akcyjna w W. zawarł z R. M. umowę kredytu. Załącznikiem do umowy była tabela opłat i prowizji oraz regulamin.

Dowód:

- umowa, karta 69-70;

Sporządzono dokument – wyciąg z ksiąg rachunkowych, gdzie wskazano, że zadłużenie R. M. wynosi 37.394,76 złotych w tym odsetki 19.168,29

Dowód:

- dokument, karta 7;

(...) Bank spółka akcyjna oraz (...) we W. zawarli przedwstępną umowę sprzedaży portfela wierzytelności. Strony umówiły się, że celem umowy jest sprzedaż wierzytelności. Niniejsza umowa była umową przedwstępną. Przelew miał nastąpić w dniu podpisania umowy przelewu pod warunkiem i z chwilą zapłaty przez kupującego (FUNDUSZ)

określonej kwoty. Zawarta została umowa przelewu między wyżej określonymi podmiotami. Umowa posiadała załącznik o nazwie „wierzytelności przeniesione”. Przeniesienie wierzytelności przez bank na kupującego miało nastąpić, pod warunkiem zawieszającym, po zapłacie bankowi, przez kupującego określonej kwoty.

Dowód:

- umowy, karta 16-52;

Sporządzono dokument, w którym wymienia się dane osobowe R. M. oraz pewne liczby.

Dowód:

- dokument, karta 53;

Wytworzono dokument, w którym wzywano do zapłaty R. M..

Dowód:

- dokument, karta 54;

Przeciwko R. M. toczyło się postępowanie egzekucyjne.

Dowód:

- (...), karta 71;

- postanowienie, karta 72;

- postanowienie, karta 73;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 720 kodeksu cywilnego. Zgodnie z treścią tej normy przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie do normy art. 721 k.c. dający pożyczkę może odstąpić od umowy i odmówić wydania przedmiotu pożyczki, jeżeli zwrot pożyczki jest wątpliwy z powodu złego stanu majątkowego drugiej strony. Zgodnie z normą art. 723 k.c. jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

Zgodnie z art. 78 ustawy Prawo bankowe do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu. Stosownie do treści art. 69 ust. 1 tej ustawy przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Stosownie do ust. 2 pkt 10 cytowanego przepisu – umowa powinna w szczególności określać warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego trudno było ustalić jednak, czy pozwany miał zawrzeć z wierzycielem pierwotnym (bankiem) umowę pożyczki, czy też kredytu.

Godzi się również zauważyć, iż według zasady naturalnej realizacji kontraktu, zgodnie z art. 353 § 1 zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Zgodnie natomiast z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast art. 509 § 2 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiot sprawy dotyczy tego, czy wspomnianemu zbywcy (bankowi) przysługiwała wobec pozwanego jakakolwiek wymagalna wierzytelność będąca przedmiotem wspomnianego przelewu a jednocześnie to, czy faktycznie jakakolwiek wierzytelność w stosunku do pozwanego była przedmiotem przelewu.

W tym stanie rzeczy rolą powoda było wykazanie, iż pozwany był dłużnikiem banku. W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu podołał. Przedłożył fragment umowy uniemożliwiający obliczenie należności dochodzonej pozwem. Umowa powołuje się na Tabelę opłat (§ 9 umowy ustęp 6, oraz na regulamin - § 10 umowy. Dokumentów tych nie przedłożono, skoro są te integralne części umowy, przyjąć należy, że wierzyciel przedłożył część umowy, pozbawił zatem sąd możliwości wyliczenia należności dochodzonej pozwem.

Fakt istnienia tego zobowiązania pierwotnego i jego wysokości nie został przez powoda wykazany. Stąd już powództwo podlega oddaleniu. Brak jest możliwości ustalenia, wysokości wierzytelności na podstawie szątkowych dokumentów złożonych przez powoda.

Zdaniem sądu brak jest podstaw aby ewentualnie takie dokumenty (o ile w ogóle istnieją) składać w postępowaniu apelacyjnym, rzeczą powoda było już od początku postępowania wykazać przede wszystkim istnienie stosunku pierwotnego a zatem przedłożyć należało treść umowy łączącej bank i pozwaną – nie zaś część tej umowy, jak uczynił to powód.

Jednocześnie powód powołuje się na umowę cesji.

W niniejszej sprawie powód przedstawił odpis umowy cesji, co nakazuje przyjąć, że jako taka umowa cesji została podpisana przez strony tej umowy (umowa przedwstępna i ostateczna). Podkreślenia wymaga fakt, że sama umowa ma charakter ramowy, nie wynika z niej, jakie konkretnie wierzytelności zostały przelane na powoda, w szczególności nie wynika z niej, by w zakres tej umowy wchodziły roszczenia zbywcy wobec pozwanego ze wskazanych w pozwie umowy. Umowa jest częściowo nieczytelna – posiada zakreślone fragmenty.

Do pozwu dołączono wprawdzie wydruk ze wskazaniem numeru dokumentu księgowego dotyczącego pozwanego, jednak wydruk ten nie nosi nawet znamion dokumentu prywatnego, a już z całą pewnością nie wynika z niego, iż jest on potwierdzoną przez strony umowy cesji częścią tej umowy.

Stosownie zaś do treści umowy cesji (pkt I ust 1.1 oraz pkt 5 .5.1. pkt 2 2.1.2.) skuteczność umowy miała zależeć od zapłaty przez obecnego powoda na rzecz zbywcy wierzytelności ceny sprzedaży wierzytelności, należało przedłożyć uchwałę zgromadzenia inwestorów. Powód nie wykazał, że uścił przedmiotową cenę zatem trudno przyjąć, aby umowa cesji została w istocie zawarta a powód ma prawo dochodzić wierzytelności nią objętych. Treść wymienionej uchwały nie została także przedstawiona. Umowa miała charakter warunkowy zawieszający a nie wykazano, że warunek ten wystąpił stąd brak jest podstaw do przyznania powodowi legitymacji procesowej czynnej.

Wobec takiego stanu rzeczy, należy stwierdzić, że powódka nie wykazała iż ma legitymację do dochodzenia roszczeń wobec pozwanego.

Rolą powoda jest dowodzenie swoich racji, prawem zaś pozwanego obrona jego interesów, a zatem kwestionowanie powództwa.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności procesu cywilnego, ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą

odpowiedzialność za jego wynik. Stąd to właśnie powód winien potwierdzić za pomocą dowodów prawdziwość swoich twierdzeń.

Nie może budzić wątpliwości to, że niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku oddalającego powództwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1972 roku III CRN 30/72).

Wskazać należy, że sąd ma obowiązek rozważenia, czy twierdzenia strony powodowej uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 roku I CR 969/57, wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 1967 roku III CRN 175/67).

Twierdzenia, na których oparte jest powództwo nie tylko nie mogą budzić wątpliwości sądu, ale powinny być poparte odpowiednim materiałem dowodowym.

Przytoczone przez powoda okoliczności budzą wątpliwości sądu i nie sposób, opierając się na materiale dowodowym złożonym przez powoda, dojść do przekonania, że wysokość żądania znajduje oparcie w umowie zawartej z bankiem, roszczenie jest wymagalne a odsetki i koszty poboczne wyliczono w sposób prawidłowy.

Z przedstawionych dokumentów nie sposób ustalić, jaka w chwili rzekomej umowy cesji, była wysokość długu pozwanego dochodzonego przed tutejszym sądem, że umowa cesji została zawarta.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)